

— „En hedde daar schik van?”

— „Netuurlik! Nou weet ik toch zeker, dat 't de Heer is, die m'n leve zoo besteld het. M'n eige glaos he'k niet iengesmete: 'n kans he'k nooit gehad. Da's 'n troostelik ding veur 'n oud lillik wief as ik bin. De Heer wit 't beter as wij eiges.”

De praotkar stond 'n hortje stil. 't Wou niet best. 't Wier ok al wat laoter. Geurt liet nog 's 'n kumken ienschinke, en traktierde de twee kjels nog 's op 'n piep tebak. Mar Geurt hiel zijn eige niet lang stil.

— „Mar Miet, djen, dat wi'k toch niet hebbe, dat gij nooit gevraagd bint. Dat zulde nooit mer kunne zegge. Daor binde te goed veur”. Hij boog z'n eige heelmaol over de zij over de taofel heer naor Miet toe, die daar sting um de koffie ien de kumkes te schudde, en zei mit 'n zachte stem, oftie uutte heete keel of de wêrreme borst mos komme: „Wilde mit mien trouwe?”

— „Hèhè!” lachte Kobus van Drute, die umdattie 'n eige hofstedje had, altoos meer zegge kos as den êrrebeier Jan van Gêrreve (dat hewwe den heelen aovend al wel gemêrrekt) „Hèhè!” lachte Kobus, „den uiver *) het niet vur niks van de jaor 'n nest gebouwd opte schuur van 't Hof!”

— „Zal ik ollie 's wat zegge?” riep Miet over 't lache van de drie kjels heer, „ik zeg ollie dit: Eén wief, één goed wief (niet zoo een as juffer Jans, mar één echt wief, 'n echte vrouw) het meer verstand ien de pink as tien kjels bij mekaoren ien de kop. Of ik mit ou trouwe wil Geurtje? Nee kjelje, dat wi'k niet. 'n Vrouw mot veur alles respek hebbe veur de kjel, tege wie ze veur den burgemeester en den domenee ja zeit. Veur alles respek! En ik heb nog nooit gehurd, dache respek het veur een, waar ge de pis-doeke nog veur uutgewasse het. Nee, Geurtje, ik wil niet mit ou trouwe, kjelje.”

Die 't hardste van allemaol lachte was de Groote Geurt, de rieken boer van de mooie groote boerderij 't Hof.

— „Ge het nog veul meer verstand, a'k docht!” zei Geurt.

— „Te minste meer as juffer Jans!”

— „Die het vandaag bij ou 't leer gevrete †), gleu'k, Miet”, zie Kobus.

— „Is 't dan ok gin schand veur alle vrollie? Witte nog van die mooie brief? Nee? Witte gellie dat niet? 'n Brief mit rooje renjes? Nee? Dan hoefde d'r ok niks van te wete. Mar van dat jonge zwarte ondermeesterke dan?”

— „O ja”, zei Kobus, „die ze overal naoliep. Tienmaol op eenen dag had ze 'n bodschap bij Steves, waar dat meesterken ien de kost lag. Dat ze 'm elleke keer bij heur d'r ien wou roepe, wor? En dat van die perreplu, wor? Toe ze 'm van af de deur bij heur over de straot aonriep, oftie per-

*) ooievaar. †) verkorven.